

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: En anden ny vise om en sømand og en landmand

Citation: Blicher, Steen Steensen: "En anden ny vise om en sømand og en landmand", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 362. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid89322.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

En anden ny vise om en sømand og en landmand

☒ (Synges som Hammernes Vise)

☒ Det blæste en Storm udi Kattegat,
De Bølger de ginge saa høie.
Saamangen stolt Sømand den samme Nat
For sidste Gang lukked sit Øie.

☒ En liden Skude var og deriblandt,
Fra Hornbek monne den komme.
Ret aldrig mere til Havnen den vandt,
Fordi at dens Tid nu var omme.

☒ Den Skude blev ført af en Sømand god,
Af dem der ei pleie at ryste -
Thi først sig beviser det danske Mod,
Naar Døden begynder at kryste.

☒ Han kæmped, indtil han omsider drev
For Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
Med sin faldefærdige Hytte.

☒ Han haver kun med sig en liden Dreng;
I stærken Arm han ham griber:
"Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
"Det hjælper slet inte, Du piber".

☒ De Bølger de bryde med stor Allarm,
Og Skibet det krænger og knager:
Dog holder han Drengen i venstre Arm;
Med høire i Vantet han tager.

☒ Han seer sig saa langelig ind mod Land -
Imellem var dyben Rende -
"Vi kan ikke naae den velsignede Strand,
"Hvis Hjælp os ei Himlen vil sende."

363

☒ Da kom der en Bonde til samme Sted -
Han hedde saamænd Søren Kanne -
Han siger til Fa'eren, som og var med:
"Det Skib er nok nærved at strande."

☒ Saa springer han til sine Heste to -
De stode just tøired' paa Brinken -
Han giver sig ikke ret længe Ro
Før han bliver færdig med Rinken.

☒ Den Gamle ham huer det ikke ret vel.
Han hvøvter med Haanden: "Hei Søren!
"Du drukne jo Øgene og Dig selv;
"Det Skib er desuden forloren."

364

☒ Men Søren sprang op paa den nærmer Hest,
Og kaster et Øie til Fa'eren:
"Ifald jeg derude skal faae min Rest,

"Lad see, at I sørger for Karen!"

☒ Saa hug han sit Hors med sin Træskohæl,
Og lod hende springe i Vandet.
Den anden han dasked med Tøirepæl:
Saa maatte de begge fra Landet.

☒ Men da han sig havde i Dybet sænkt
Alt udi de fraadende Strømme,
Ei skulde da noget Menneske tænkt,
Han kunde til Vraget udsvømme.

☒ Jo, jo! See! der sidder han nok saa rank;
Han synes paa Bølgen at ride -
Men der kommer Ører - og Hoved - og Mank -
Og nu er han ved Seilerens Side.

☒ "Hei Landsmand! sid op nu! hvis Du vil med,
"Og hold saa din Dreng ved hans Trøie!"
Han sidder der alt - og igjen nu afsted -
Det var noget Andet end pløie.

☒ De Bølger de brusede over dem bradt;
De Tvende holdt fast ved hinanden -
Men see kun! nu har de jo Landet fat,
Og frelste de springe paa Stranden.

☒ Der kaste sig alle de Trende paa Knæ,
Og takke vor Herre for Livet.
"Men kom!" siger Søren "med mig nu i Læ -
"See hisset! nu splintres jo Skibet!"

☒ Men Drengen han skjalv, som i Blæsten et Siv;
Og Skipperen slang sine Arme:
"Hvad skal vi nu give Dig for vort Liv?"
"- Følge med mig og faae Jer lidt Varme."

365

☒

☒ Han pleied den Sømand med samt hans Pog,
Det baade af Potte og Pande.
Og det var da al den Betaling han tog,
Den fattige Mand Søren Kanne.

☒ Saa skulle dog alle I danske Mænd
Af Hjærtet elske hinanden!
I Faren og Døden sig give hen
Den Ene med Lyst for den Anden!

☒ Saa skulle I fast staae hverandre bi -
I pløie nu Jord eller Bølge -
Men mindst dog paa Kampens den blodige Sti
Skal Een bag en Anden sig dølgje!

☒ Og Fynbo, og Jyde, og Sjællandsfar -
Til eet Huus vi Alle jo høre.
Gud Fader os Alle i Troskab bevar!

366